

лостното звучене, и *философията* на своята поезия. Всъщност, това преименуване до голяма степен променя *кода на четене* на Яворовата лирика – нейният субект(и) е много повече принадлежаш на или стремящ се **към бездната**, отколкото към *върха*. Това налага да се вгледаме в етимологията на Яворовото *безднено* пространство и да видим доколко доминантното присъствие и функции на тази символика са дълбокият мотив, подтикнал поета да преосмисли своите визии...

3.2. Бездната

*Че млад бе той: морето и вълните
Не можеше да гледа от брегът!*

(Кирил Христов, „Скитник“, 1897)

*Нощ чаровна, чудно месец грее,
Тихо спят пустинни брегове; –
Но какво душа ми пак жаднее,
И какво ме тука пак зове?*

.....
*Блян чаровен, призрак вековечни,
Ах, не ме мъчи, не ме буди!
Нека тихо спомени сърдечни,
Да заспят във моите гърди!*

*И тогава нека свод небесен
В необятна прелест да светлей!
И тогава нека дивна песен
Тихичко морето да ми пее!*

(К. Христов, „Мелодии“, 1897)